

KRAJOWA IZBA GOSPODARCZA

Komitet ds. Zrównoważonego Biznesu

Warszawa, 15 lipca 2026 r.

Pan
Miłosz Motyka
Minister Energii

**Stanowisko Komitetu ds. Zrównoważonego Biznesu Krajowej Izby Gospodarczej
dotyczące projektu uchwały Rady Ministrów w sprawie przyjęcia Strategii
transformacji ciepłownictwa do 2040 r.**

Szanowny Panie Ministrze,

Komitet ds. Zrównoważonego Biznesu (dalej: „Komitet”) Krajowej Izby Gospodarczej (dalej: „KIG”) z zainteresowaniem przyjmuje projekt *Strategii transformacji ciepłownictwa do 2040 r.* przedłożony przez Ministerstwo Energii. Komitet podziela ocenę, że brak dotychczas kompleksowego dokumentu strategicznego dla sektora generował podwyższoną niepewność inwestycyjną i ryzyko kosztów osieroconych. W tym konsekwencie sam fakt powstania Strategii oceniamy pozytywnie, jako krok w stronę przewidywalności regulacyjnej, od lat postulowanej przez Komitet w innych obszarach zrównoważonego rozwoju.

Ciepłownictwo systemowe pełni fundamentalną rolę w bezpieczeństwie energetycznym i zdrowiu publicznym Polski. Z ciepła systemowego korzysta obecnie ponad 52% gospodarstw domowych, przy czym w największych ośrodkach miejskich udział ten sięga nawet 80%. Polska ma największy tego typu system w Unii Europejskiej pod względem liczby przyłączonych gospodarstw domowych i jest drugim co do wolumenu dostarczonego ciepła rynkiem ciepła systemowego w UE, po Niemczech.

Znaczenie sektora wykracza daleko poza samo dostarczanie ciepła. W ostatnich 20 latach emisja CO₂ związana z produkcją ciepła systemowego została ograniczona o 20%, a branża deklaruje dalszą redukcję emisji o połowę do 2030 r. Skala i efektywność tego sektora sprawiają, że jego transformacja ma znaczenie nie tylko gospodarcze, ale też zdrowotne i środowiskowe dla milionów użytkowników w Polsce. Z perspektywy Komitetu, reprezentującego interesy przedsiębiorstw, Strategia transformacji ciepłownictwa jest więc jednym

z najważniejszych dokumentów planistycznych ostatnich lat dla polskiej polityki energetycznej i gospodarczej, a jej ostateczny kształt będzie miał bezpośredni wpływ na koszty życia, jakość powietrza i konkurencyjność gospodarki w perspektywie najbliższych dekad.

Komiteta popiera główny cel Strategii: stopniowe odchodzenie od paliw kopalnych przy zachowaniu bezpieczeństwa dostaw i akceptowalnych cen ciepła.

Jednocześnie, kierując się doświadczeniem z analizy innych regulacji dotyczących sektor MŚP i przedsiębiorstw komunalnych, Komitet wskazuje na obszary wymagające doprecyzowania, aby dokument przełożył się na realną, przewidywalną i proporcjonalną transformację, a nie na nową warstwę niepewności regulacyjnej.

I. Pozytywne kierunki rozwoju sektora ciepłowniczego

Komitet szczególnie pozytywnie ocenia wskazanie „**przewidywalnych i długofalowych ram regulacyjnych**” jako odrębnego celu strategicznego. Stabilność prawa jest warunkiem racjonalnych decyzji inwestycyjnych, nie tylko w ciepłownictwie.

Komitet pozytywnie ocenia fakt, że Strategia nie zawęży miksu wytwórczego do jednej technologii, lecz dopuszcza pompy ciepła, kotły elektryczne, biomasę, geotermię, ciepło odpadowe, gazy odnawialne oraz w perspektywie długoterminowej małe reaktory jądrowe. Takie **podejście technologicznie neutralne** jest zgodne ze stanowiskiem Komitetu, który konsekwentnie podkreśla, że regulacje powinny tworzyć warunki ramowe, a wybór technologii pozostawiać rynkowi i lokalnym uwarunkowaniom.

Komitet z uznaniem odnotowuje, że Strategia wprost identyfikuje problem niewystarczającego zabezpieczenia majątkowego wielu przedsiębiorstw ciepłowniczych i proponuje **rozwój instrumentów finansowych**.

Komitet popiera ideę **obowiązkowych planów zaopatrzenia w ciepło i chłód** dla większych gmin, pod warunkiem zapewnienia realnego wsparcia analitycznego i finansowego dla samorządów, o czym szerzej mowa w dalszej części stanowiska.

II. Obszary wymagające doprecyzowania i priorytetowej realizacji

Rozbudowa sieci ciepłowniczej powinna stanowić odrębny cel strategiczny. Analiza dokumentu wskazuje, że „modernizacja i rozbudowa sieci ciepłowniczych” jest konsekwentnie wskazywana jako typ projektu kwalifikowanego do wsparcia w ramach poszczególnych programów finansowania, jednak nie została ujęta jako samodzielny cel wśród siedmiu celów strategicznych Strategii ani jako odrębne działanie w rozdziale 13. Jest to odmienne podejście niż w przypadku m.in. magazynów ciepła (Cel 4) czy ciepła odpadowego (Cel 5), które zostały wyodrębnione jako samodzielne cele i objęte dedykowanymi działaniami.

Tymczasem system ciepłowniczy, właśnie dzięki efektowi skali pozwala na istotnie niższą emisję zanieczyszczeń w przeliczeniu na odbiorcę niż rozproszone źródła indywidualne, a jednocześnie zabezpiecza odbiorców przed bezpośrednią ekspozycją na wahania cen paliw oraz koniecznością samodzielnego finansowania wymiany źródła ciepła. Komitet rekomenduje,

aby **rozbudowa i wydłużanie sieci ciepłowniczej** zostały podniesione do rangi odrębnego celu strategicznego. Korzyści z systemu ciepłowniczego, niższa emisja na odbiorcę i ochrona przed szokami cenowymi, rosną wraz ze skalą przyłączenia, a więc ich maksymalizacja wymaga aktywnego rozszerzania sieci, a nie tylko utrzymania status quo.

W tym kontekście warto zwrócić uwagę, że odpowiedni instrument prawny częściowo już istnieje, lecz nie został w Strategii wykorzystany: art. 7b ustawy Prawo energetyczne nakłada na inwestora obowiązek przyłączenia nowego obiektu do sieci ciepłowniczej, o ile istnieją techniczne i ekonomiczne warunki takiego przyłączenia. Obowiązek ten jest jednak obecnie ograniczony licznymi wyłączeniami oraz nie został powiązany z celami i priorytetami Strategii ani z lokalnymi planami ciepłowniczymi.

Komiteta rekomenduje, aby Strategia wprost odniosła się do tego istniejącego mechanizmu, w tym rozważyła jego wzmocnienie i doprecyzowanie, tak aby nowe budynki, w szczególności mieszkalne, zlokalizowane na obszarach objętych efektywnym systemem ciepłowniczym, w pierwszej kolejności były przyłączane do sieci, przed zastosowaniem przewidzianych wyłączeń.

Równolegle Komitet postuluje, aby obowiązkowe lokalne plany zaopatrzenia w ciepło i chłód (Działania 17 i 30, dla gmin powyżej 45 tys. mieszkańców) zawierały nie tylko analizę stanu obecnego, ale też wiążące cele rozbudowy sieci ciepłowniczej na danym obszarze, skoordynowane z planami zagospodarowania przestrzennego i decyzjami o warunkach zabudowy, tak, aby rozwój sieci i rozwój zabudowy postępowały równolegle, a nie w oderwaniu od siebie.

Strategia słusznie wskazuje szereg paliw i technologii, tj. ciepło odpadowe, gazy odnawialne i paliwo jądrowe, jako elementy przyszłego miksu, jednak jednocześnie sama przyznaje, że obecna ustawowa **definicja „efektywnego systemu ciepłowniczego”** strukturalnie premiuje OZE, nie uwzględniając wprost innych źródeł niskoemisyjnych działających w innym modelu technicznym, w tym ciepła z instalacji jądrowych.

Komitet rekomenduje, aby prace legislacyjne traktowały priorytetowo ścieżkę emisyjną (limity g CO₂/kWh) **jako technologicznie neutralne kryterium**, co pozwoli uniknąć sytuacji, w której inwestorzy gotowi wnieść kapitał w nisko- i bezemisyjne źródła ciepła są wykluczani z powodu definicji krajowej, a nie unijnej. Szczególne znaczenie ma w tym kontekście procedowany obecnie projekt nowelizacji ustawy – Prawo energetyczne (**UC121**), wdrażający dyrektywę EED i wprowadzający do polskiego porządku prawnego konkretną ścieżkę emisyjną jako alternatywę dla kryteriów udziałowych. Komitet rekomenduje, aby już na etapie prac nad UC121 zapewnić, że ścieżka emisyjna będzie realnym, a nie iluzorycznym substytutem kryteriów udziałowych dla wszystkich technologii nisko- i bezemisyjnych. Komitet zamierza aktywnie uczestniczyć w konsultacjach projektu UC121, traktując je jako bezpośrednie przełożenie postulatów zgłaszanych w niniejszym stanowisku na poziom obowiązującego prawa krajowego.

Obowiązek sporządzania planów ciepłowniczych dla gmin powyżej 45 tys. mieszkańców jest zasadny, jednak Komitet zwraca uwagę, że ich skuteczność będzie zależała nie od samego nałożenia obowiązku, lecz **od zapewnienia samorządom realnego wsparcia analitycznego**

i finansowego. Rekomendujemy, aby środki na ten cel (Działanie 30) były dostępne przed upływem pierwszych terminów planistycznych, a nie dopiero po ich zakończeniu. Jednocześnie wsparcie techniczne powinno w pierwszej kolejności obejmować małe i średnie przedsiębiorstwa ciepłownicze, które, jak sama Strategia zauważa, ponoszą największy ciężar inwestycyjny przy najmniejszych możliwościach finansowych. Istotne jest również zachowanie neutralności technologicznej oraz uwzględnienie lokalnych uwarunkowań planowanych inwestycji poprzez umożliwienie przygotowywania studiów wykonalności obejmujących szeroki katalog dostępnych technologii, a nie rozwiązań z góry ograniczonych do jednego preferowanego kierunku.

Komitet zwraca ponadto uwagę, że **ciepłownictwo systemowe ma charakter infrastruktury strategicznej** - zaopatruje w ciepło ok. 15 mln mieszkańców, w tym szpitale, szkoły i inne obiekty użyteczności publicznej, a jego awaria w okresie zimowym stanowi bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia i życia odbiorców. Lokalne plany zaopatrzenia w ciepło powinny zatem uwzględniać nie tylko wymiar inwestycyjny i technologiczny, ale też wymiar bezpieczeństwa systemu i ciągłości dostaw, w tym analizę odporności na awarie, redundancję źródeł wytwórczych, a także - zgodnie z poniższymi uwagami – powiązania planów ciepłowniczych z bilansem mocy w systemie elektroenergetycznym, od którego w coraz większym stopniu będzie zależeć funkcjonowanie zelektryfikowanego ciepłownictwa. Pominięcie tego wymiaru w treści obowiązkowych planów lokalnych oznaczałoby, że sektor kluczowy dla bezpieczeństwa energetycznego kraju byłby planowany wyłącznie z perspektywy kosztowej i technologicznej, bez uwzględnienia jego strategicznego znaczenia dla ciągłości funkcjonowania państwa.

Wsparcie techniczne dla mniejszych przedsiębiorstw powinno obejmować nie tylko planowanie inwestycji wytwórczych i sieciowych, ale też przygotowanie do wymogów cyberbezpieczeństwa, zgodnie z wiążącymi obowiązkami wynikającymi z nowelizacji ustawy o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (NIS2), a mniejsze przedsiębiorstwa, nieposiadające własnych działów IT/OT, będą miały największe trudności z samodzielnym spełnieniem tych wymogów w wyznaczonych terminach. Włączenie tego elementu do zakresu wsparcia oferowanego w ramach Działania 30 pozwoliłoby uniknąć sytuacji, w której lokalne plany ciepłownicze powstają w oderwaniu od równoległe obowiązujących wymogów bezpieczeństwa infrastruktury.

Lokalny charakter inwestycji jako impuls rozwojowy dla polskich przedsiębiorstw. Komitet zwraca uwagę, że inwestycje przewidziane w Strategii mają z natury charakter lokalny: prace budowlanych, instalacyjnych, projektowych i serwisowych nie da się w całości importować z zagranicy, muszą je wykonać przedsiębiorstwa działające w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji. Skala nakładów (197–231 mld zł do 2040 r.) stanowi więc bezpośredni impuls rozwojowy dla polskich firm budowlanych, projektowych, producentów urządzeń oraz usług inżynierskich, w szczególności na poziomie lokalnym i regionalnym, z korzyścią zwłaszcza dla mniejszych, lokalnych wykonawców, będących naturalnym adresatem troski Komitetu. Rekomendujemy, aby ten **potencjał został wprost wykorzystany poprzez:** 1) **kryteria premiujące krajowy/lokalny łańcuch dostaw** w programach wsparcia i zamówieniach publicznych finansowanych ze środków publicznych; 2) **rozwój programów szkoleniowych i kwalifikacyjnych dla lokalnych wykonawców**, adresujących zidentyfikowany w samej Strategii

„niedobór kadr technicznych i kompetencji” (rozdz. 5). Tak zaprojektowane wsparcie pozwoli, aby środki publiczne przeznaczone na transformację ciepłownictwa nie tylko dekarbonizowały sektor, ale też napędzały lokalną gospodarkę i budowały krajowe kompetencje przemysłowe. Taki cel jest spójny z ideą Strategii jako „programu rozwoju” w rozumieniu ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju

Przewidywalność zasad taryfowania jako warunek bankowości inwestycji.

Zapowiedziana zmiana modelu taryfowania ciepła (Działanie 6) jest krokiem koniecznym, ale Komitet rekomenduje, aby nowy model, zanim wejdzie w życie, został poddany konsultacjom z przedsiębiorstwami różnej wielkości, w tym z podmiotami planującymi inwestycje w nowe, kapitałochłonne technologie wytwórcze. Brak jasności co do zasad zwrotu z kapitału jest dziś jedną z głównych barier pozyskania finansowania dłużnego i prywatnego, niezależnie od wybranej technologii. Biorąc pod uwagę, że Strategia szacuje łączne nakłady inwestycyjne na transformację sektora na 197–231 mld zł do 2040 r., z których zdecydowaną większość, poza ograniczonymi środkami publicznymi, będzie musiało pokryć finansowanie komercyjne i prywatne, Komitet rekomenduje, aby system taryfikacji jasno umożliwiał rentowność inwestycji poprzez: 1) **zawieranie długoterminowych kontraktów** typu Heat Purchase Agreement, dających inwestorom i instytucjom finansującym przewidywalność przychodów w horyzoncie odpowiadającym okresowi zwrotu z kapitałochłonnych inwestycji wytwórczych; 2) **zastosowanie minimalnych poziomów rentowności dla wszystkich technologii** nisko- i bezemisyjnych, a nie tylko wybranych technologii, tak jak obecnie przewiduje ustawa Prawo energetyczne. Bez takich mechanizmów sama skala potrzeb inwestycyjnych określona w Strategii pozostanie trudna do sfinansowania przy akceptowalnym koszcie kapitału, zwłaszcza przy obecnym braku neutralności technologicznej przepisów. Komitet zwraca przy tym uwagę, że obecne zasady taryfikacji nie są w pełni neutralne technologicznie.

Odrębnego podejścia wymaga **taryfikacja źródeł Power-to-Heat**: aby odbiorcy końcowi mogli w pełni czerpać korzyści z rozwoju OZE istotne jest, by taryfy dla źródeł P2H odzwierciedlały również okresy ujemnych cen energii elektrycznej na rynku hurtowym, przenosząc tę korzyść na cenę ciepła w danym okresie rozliczeniowym, a nie uśredniając ją w sposób, który neutralizuje efekt taniej, nadwyżkowej energii z OZE. Bez takiego mechanizmu ryzyko cenowe związane z integracją sektorową (sector coupling) będzie asymetrycznie rozłożone a brak korzyści z nadprodukcji OZE dla odbiorców ciepła systemowego może osłabić społeczną akceptację dla transformacji elektryfikacyjnej ciepłownictwa.

Elektryfikacja ciepłownictwa nie powinna być planowana w oderwaniu od bilansu mocy Krajowego Systemu Energetycznego. Strategia (rozdz. 10) traktuje rozbudowę sieci elektroenergetycznej niemal wyłącznie jako warunek techniczny przyłączania nowych źródeł Power-to-Heat, nie odnosząc się do ryzyka, jakie takie obciążenie stanowi dla samego systemu elektroenergetycznego. Tymczasem PSE prognozuje własną lukę wytwórczą już w najbliższych latach (ok. 400 MW w 2026 r. rosnącą do nawet 14 000 MW w 2040)¹, a zapotrzebowanie na moc jest najwyższe właśnie w miesiącach zimowych. Co więcej, PSE wprost wskazuje elektryfikację

¹ [Projekt nowego planu rozwoju sieci przesyłowej na lata 2027-2036 - Aktualności - PSE](#)

ciepłownictwa jako jedną z głównych przyczyn tego wzrostu. W projekcie Planu rozwoju sieci przesyłowej na lata 2027–2036 operator stwierdza: „W kolejnych latach przewiduje się większy wzrost zapotrzebowania na moc, wynikający głównie z postępującej transformacji energetycznej. Zimą będzie to związane m.in. ze spodziewaną elektryfikacją sektora ciepłowniczego, a latem z coraz powszechniejszym użyciem systemów chłodniczych”. Jak wskazuje własna Ocena Wystarczalności Zasobów na poziomie krajowym 2025–2040 PSE,² zapotrzebowanie na moc w styczniu przewyższa pozostałe miesiące roku. Problem ten potęguje zjawisko określane jako „Dunkelflaute”, czyli okresy jednoczesnego braku wiatru i słońca, w których system musi opierać się niemal wyłącznie na źródłach dyspozycyjnych. Mimo znaczących inwestycji w OZE, zimą około 80% energii elektrycznej w Polsce nadal pochodzi z elektrowni ciepłych, co pokazuje, jak ograniczona jest dziś zdolność systemu do pokrycia zimowego szczytu zapotrzebowania bez stabilnych źródeł dyspozycyjnych, do których należą właśnie jednostki kogeneracyjne ciepłownictwa systemowego. Raport Polskiego Towarzystwa Energetyki Ciepłej „Rola jednostek kogeneracji i źródeł Power to Heat w bilansowaniu KSE oraz produkcji ciepła”³ wskazuje, że wygaszanie jednostek kogeneracyjnych w latach 2030–2035 może oznaczać ubytek ok. 4,9 GWe mocy elektrycznej w KSE, tworząc „podwójną lukę” (cieplną i elektryczną jednocześnie), a w wariantach wysokiego udziału Power-to-Heat bez wcześniejszego wzmocnienia sieci raport identyfikuje ryzyko przeciążeń sieci 110 kV sięgających nawet 137% dopuszczalnego obciążenia. Podłączanie całego nowego, dużego sektora odbiorczego (zelektryfikowane ciepłownictwo) do systemu, który już dziś w okresie zimowym pokrywa zapotrzebowanie w ok. 80% ze źródeł ciepłych i który sam boryka się z prognozowanymi niedoborami mocy, stanowi istotne ryzyko systemowe — a nie wyłącznie techniczny detal przyłączeniowy. Z tego względu, Komitet rekomenduje, aby Strategia zachowała neutralność technologiczną w doborze rozwiązań ograniczających to ryzyko, a w obowiązkowych planach lokalnych (Działania 17 i 30) wprost uwzględnić krajowe plany rozwoju sieci przygotowywane przez PSE, tak aby planowanie na poziomie gmin było spójne z bilansem mocy całego Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, a nie prowadzone w oderwaniu od niego. Ponadto, Strategia powinna traktować priorytetowo rozbudowę i wydłużanie samej sieci ciepłowniczej (umożliwiającej przyłączanie nowych obszarów bez tworzenia dodatkowego obciążenia elektrycznego) oraz utrzymanie roli lokalnej sieci ciepłowniczej jako zasobu odciążającego KSE właśnie w okresach zimowego.

Cyberbezpieczeństwo instalacji ciepłowniczych traktowane jest jako odległy cel na przyszłość, mimo że część sektora już dziś podlega wiążącym obowiązkom prawnym. Strategia poświęca cyberbezpieczeństwu zaledwie jedną wzmiankę na liście priorytetów (rozd. 5, pkt 12) oraz jedno działanie: Działanie 28 („Cyfryzacja systemów ciepłowniczych i wzmocnienie cyberbezpieczeństwa”) bez wskazania budżetu, konkretnych instrumentów wsparcia czy odniesienia do już obowiązujących przepisów, z terminem realizacji 2027–2030 r. Żaden z 15 opisanych w rozdz. 12.1 programów finansowania nie wymienia cyberbezpieczeństwa jako kwalifikowanego typu projektu. Tymczasem od 3 kwietnia 2026 r. obowiązuje nowelizacja ustawy

² <https://www.pse.pl/-/publikacja-raportu-zgodnie-z-art-15-i-ustawy-prawo-energetyczne>

³ [RAPORT PTEC | Rola jednostek kogeneracji i źródeł Power to Heat w bilansowaniu KSE oraz produkcji ciepła - Polskie Towarzystwo Energetyki Ciepłej](#)

o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa implementująca dyrektywę NIS2, która wprost wymienia „system ciepłowniczy lub chłodniczy” jako podsektor kluczowy sektora Energetyka. Strategia, prezentując cyberbezpieczeństwo jako przyszłe „działanie do opracowania”, pomija fakt, że dla dużej części sektora jest to już dziś obowiązujące prawo wymagające pilnego wsparcia wdrożeniowego, a nie odległej perspektywy regulacyjnej. Dodatkowym czynnikiem ryzyka, którego Strategia nie łączy z tematem cyberbezpieczeństwa, jest rosnąca integracja sektorowa: elektryfikacja ciepłownictwa poprzez pompy ciepła, kotły elektryczne i magazyny ciepła sterowane zdalnie w ramach Power-to-Heat zwiększa powierzchnię ataku systemów OT (technologii operacyjnych) ciepłowni, łącząc je funkcjonalnie z siecią elektroenergetyczną, co wymaga zabezpieczeń wykraczających poza tradycyjne systemy IT.

Komitet rekomenduje, aby Strategia: (1) wprost powiązała Działanie 28 z już obowiązującymi terminami ustawy o KSC/NIS2, zamiast przedstawiać cyberbezpieczeństwo jako odległy cel na lata 2027–2030; (2) wskazała dedykowany instrument finansowy wspierający w szczególności mniejsze przedsiębiorstwa ciepłownicze, nieposiadające własnych działów bezpieczeństwa IT/OT, w spełnieniu wymogów NIS2, analogicznie do instrumentów wsparcia technicznego postulowanych przez Komitet w innych obszarach regulacyjnych; oraz (c) odniosła się wprost do rosnącego ryzyka bezpieczeństwa systemów OT wynikającego z integracji sektorowej (P2H/sector coupling), traktując je jako integralny element planowania elektryfikacji ciepłownictwa, a nie odrębny, poboczny temat cyfryzacyjny.

Podsumowanie

Komitet ds. Zrównoważonego Biznesu KIG ocenia Strategię jako dokument idący w dobrym kierunku, porządkujący dotychczasowy chaos regulacyjny i otwierający realną ścieżkę inwestycyjną dla sektora infrastruktury o charakterze strategicznym dla bezpieczeństwa państwa. Aby jednak Strategia stała się skutecznym narzędziem transformacji, a nie kolejnym źródłem niepewności, kluczowe jest:

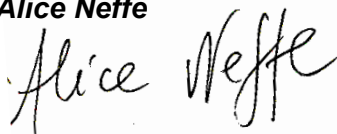
1. konsekwentne wdrożenie zasady neutralności technologicznej, również na poziomie implementacji przepisów unijnych oraz lokalnego planowania inwestycji, w tym poprzez umożliwienie studiów wykonalności obejmujących szeroki katalog technologii, a nie rozwiązań z góry ograniczonych do jednego kierunku;
2. wykorzystanie lokalnego charakteru inwestycji do wzmocnienia krajowego łańcucha dostaw i kompetencji przemysłowych;
3. podniesienie rozbudowy i rozwoju sieci ciepłowniczej do rangi odrębnego celu strategicznego, powiązanego z obowiązkami przyłączeniowymi inwestorów oraz z lokalnymi planami zaopatrzenia w ciepło;
4. przewidywalność nowego modelu taryfowego jako warunku bankowalności inwestycji sektora prywatnego;
5. uznanie strategicznego znaczenia ciepłownictwa systemowego dla bezpieczeństwa państwa poprzez uwzględnienie w obowiązkowych planach lokalnych – obok aspektów

inwestycyjnych i technologicznych – również analizy odporności na awarie oraz redundancji źródeł wytwórczych;

6. proporcjonalne rozłożenie obowiązków planistycznych, przy jednoczesnym zapewnieniu realnego wsparcia analitycznego, finansowego i technicznego dostępnego przed upływem pierwszych terminów planistycznych oraz pierwszeństwa dostępu do tego wsparcia dla mniejszych przedsiębiorstw ciepłowniczych, ponoszących największy ciężar inwestycyjny przy najbardziej ograniczonych możliwościach finansowych;
7. skoordynowane planowanie rozbudowy sieci ciepłowniczej i elektroenergetycznej w świetle prognozowanych przez PSE niedoborów mocy, szczególnie w okresie zimowym;
8. rozszerzenie zakresu wsparcia technicznego dla mniejszych przedsiębiorstw (Działanie 30) o przygotowanie do spełnienia wymogów cyberbezpieczeństwa wynikających z ustawy o KSC oraz dyrektywy NIS2, tak aby lokalne plany ciepłownicze były spójne z równoległe obowiązującymi wymaganiami dotyczącymi bezpieczeństwa infrastruktury.

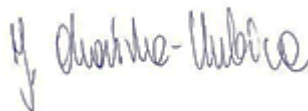
Z poważaniem

Alice Neffe

Wiceprzewodnicząca ds. Innowacyjności
Komitetu ds. Zrównoważonego Biznesu
Krajowej Izby Gospodarczej

Jolanta Okońska-Kubica

Przewodnicząca
Komitetu ds. Zrównoważonego Biznesu
Krajowej Izby Gospodarczej